

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718939200544/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

KONG VALDEMARS SIDSTE STUND.

Kong Valmer styred Landet i fem og tredive Aar,
I onde med gode Dage, i Vinter som i Vaar,
Han vandt igjen tilbage saamangen pantsat Ø,
Nu nærmed sig den Time, da Kongen skulde døe.

Han sagde: »Vidt jeg færdedes paa Hav og paa
Strøm,
Ved Guresø dog drømte jeg min fagreste Drøm,
Man troede, jeg var lykkelig, dog vared Lykken kort,
Thi den, jeg høiest elsked, blev reven fra mig bort.

Maatte det mig forundes at drømme den Drøm igjen,
Og kunde jeg samles med min kjæreste Ven,
Jeg opgav gjerne Himlen, selv om den findes kan,
Og boede helst med Tovlil ved Guresøens Strand.«

Ind traadte Biskop Erland, en Herre from og reen,
Tilside veg hver Hofmand, da han i Hallen treen,
Han sagde: »Mig sender Helvig, Jer ulykkelige Viv,
Nu er det vel paa Tiden at ende den Kiv.«

Det var den samme Herre, for hvem ved Paasketide
Tovlil havde skriftet engang sin Elskovs Qvide,
Da som en Munk i Kloster endnu han maatte boe,
Vidt var han bekjendt for sin Guds frygt og Tro.

Han agtedes alt som Helgen, før han blev lagt i
Grav,

Hans Dyd man havde lønnet nu med en Biskopstav;
Han var i Borg og Hytte de Undertryktes Ven,
Han lindred mangan Kummer, hvor han sig vendte
hen.

Han sagde: »Jeg om Helvig har talt til Eder tidt,
Min ædelige Herre, dog hjalp det kun lidt,
Før var hendes Lokker som Ibenholt at se,
Nu er de saa hvide som nyfalden Sne.

Alt Dødens Træk jeg skuer omkring Din blege
Mund,
Saa tilgiv Din Hustru i Livets sidste Stund;
Alt længst sin svare Gjerning hun skrifted ved min
Fod,
Hun har havt Tid til Anger og til oprigtig Bod.

Og husk, at for Dig selv nu Dommen forestaaer.«
— »Jeg tilgi'er hende aldrig, hvordan det saa gaaer.«
Gjensvared Kong Volmer, han vendte sig om;
Forgjeves mindet Bispen igjen om Herrens Dom.

Han sagde: »Betænk Dig, lad bedre Tanker raade,
Husk, at høit Du trænger nu selv til Herrens Naade!
I Dag alt skal Du vandre paa den ukjendte Vei.«
— »Nei,« svared atter Kongen, »jeg hende tilgi'er ei.«

Døden til ham sig nærmød, den paa hans Leie sad,
Den greb ham alt om Hjertet, dog holdt han fast sit
Had,
Det sortned for hans Øie, sig aabned Gravens Vei,
Dog svæved paa hans Læber endnu et sagte »Nei.«

End dvæled Bispen længe, han stirred tankefuld
Paa Kongens Lig og sagde: »Saa synker i Muld
De mægtigste Kræfter, den høieste Jordens Kløgt,
Vel den, som ei sin Lykke paa Jorden blot har bygt.«

Den samme Dag, da Klokkerne ved Kongens Baare
klang,
Aanded og Dronning Helvig i Luft for sidste Gang,
Dem, som i Livet skiltes ad, forned Dødens Magt,
Og i den samme Time de blev i Graven lagt.

DEN VILDE JAGT.

Da man troede, Danmarks Drot
Slumred alt i Graven rolig,
Fløi en Tale fast utrolig
Gjennem By og Land og Slot,
Rygtet sagde: »Kongen jager
End ved Nat paa Sjællands Ø
Over Skov og Mark og Ager,
Meest dog nærvæd Gurrese.«
Paa Gangeren høi den Herre man saae
Ved Midnatstid over Lunde,
Ham fulgte de Skygger og Dødnings graae
Og glammende sorte Hunde.

Sagn i Tidens Afgrund gjemt
Vendte nu igjen tilbage,
Kæmper fra de svundne Dage,
Fabelhelte, halv forglemt,
Hedningkonger, længst bortvøgne,
En utallig Qvindehær
Troede man af Grav opstegne,
For at ride Volmer nær.
Som Vinger det sused bag Skov og Vang,
Sig Dvergen i Dybet gjemmer,
I Luften hørte man Valdhornklang
Og Skrig og selsomme Stemmer.